

Čujte glas Marijinega zvončka!

Lansko poletje sem šel z nekim »Marijinim vrtcem« na izlet. Šli smo na Osojnico, grič nekje na Gorenjskem. Lepo in veselo je bilo. Otroci so se igrali, skakljali radostno, prepevali lepe pesmice in z velikim zanimanjem poslušali nauke svojega gospoda voditelja.

Razveselil sem se dobrih otrok. — O, da bi bili vsi naši otroci tako dobri! Da bi bili vsi dobri, to je moja prisrčna želja in želja vseh, ki vas, otroci moji, ljubijo, ki skrbé za vas: vaših staršev, učiteljev, predstojnikov. O, pa še nekoga! Naše preljube nebeške Matere! Kdo to bolj želi ko Ona, patrona in zavetnica otroških vrtcev.

Dobri Marijini otroci! Kdo je dober Marijin otrok? Kako postanem dober Marijin otrok?

Poslušajte, mili otroci, in potrudite se, da boste nauke, ki jih boste slišali, tudi izpolnjevali. Naj ne zvoni Marijin zvonček zastonj! Marijin zvonček vam hoče podati nekaj čednosti, ki naj posebno krase člane Marijinih vrtcev. Te čednosti so v veliki meri krasile našo preljubo Mater. O sv. Devica, daj, da se izlije žar Tvojih čednosti tudi na naše male; daj, o Devica, da postanejo Tebi po svojih čednostih vedno bolj podobni! —

1. Pobožnost.

Prva čednost Matere božje je bila pobožnost. Pobožnost! To je tista čednost, ki človeka dvigne iz revne doline skrbi in solzâ do zlatega raja, do svetega prestola našega Stvarnika. To je tista čednost, ki človeka zaziblje v blaženost in nadnaravno srečo že na tem svetu; ki stori, da človek pozabi, da je navezan na svet, na stvari. O, da bi vi, moji ljubi mali, postali resnično pobožni!

Kdo je resnično pobožen? Navadno pravimo, da je pobožen tisti, ki rad moli in večkrat prejema sv. zakramente. Prav pobožen je pa res le tisti, ki izpolnjuje vse svoje dolžnosti do Boga, do sebe, do svojega bližnjega.



Zvezda je obstala zgoraj nad krajem, kjer je bilo Dete. Mat. 2, 9.

Naše dolžnosti do Boga! Kdo pa je Bog, da imamo do njega dolžnosti? Bog je naš nebeški Oče, ki nas je v svoji ljubezni ustvaril, ki nam je dal dobre starše, dobre učitelje. To je naš Oče, ki nam daje vsakdanjega kruha, ki nam daje potrebno obleko; to je dobri Oče, ki zapoveduje zlatemu solnčku, naj sije na zemljico, ki kliče iz tal drobne cvetke, ki zapoveduje milim ptičicam, naj pojó lepo in sladko. To je naš Bog. — In zakaj nam dá Bog vsega tega? Zakaj?

Oj, otroci moji, zato, da nam kaže svojo veliko ljubezen. Pa nam je poslal svojega nebeškega Sina iz zlatih nebes, da nas je odrešil. In njegov Sin je odprl na stežaj svoje presveto Srce, za nas živel, trpel, umrl in nam v spomin postavil presveti oltarni Zakrament, da bi ne pozabili njegove ljubezni. O velike božje ljubezni!

In kaj bomo mi storili? Kako se bomo izkazali hvaležne? S svojo ljubeznijo bomo vračali božji ljubezni. Otroci moji — svoja srca bomo položili na oltar — glej, Gospod, Tebi se popolnoma darujemo, ker poznamo Tvojo ljubezen.

Ljubezen do Boga se kaže v izpolnjevanju božjih zapovedi. Radi in veselo bomo izpolnjevali božje ukaze, skrbno se ogibali greha. — Radi bomo prejeli sv. obhajilo in darovali Jezusu v Zakramentu svoje srce z vsemi željami, nadami in naklepi. Lepo se bomo pripravljali na sv. obhajilo. In to vedno. Zahvaljevali se bomo goreče v zaupni molitvi za Jezusov obisk.

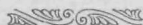
Ali vam je znano, kako skrbno se je pripravljaj sv. Alojzij na sv. obhajilo? On ni bil tako srečen kot vi, otroci moji, da bi smel celo vsak dan pristopiti k angelški mizi; samo vsako nedeljo je smel prejeti visokega nebeškega Gosta v svoje nedolžno srce. O, kako skrbno se je pripravljaj! Pri spovedi si je očistil srce do zadnjega praška malih napak in tri dni se je pripravljaj na sprejem Gospodov. Noč pred jutrom sv. obhajila je prečul v zbrani molitvi. Zahvaljeval se je zopet tri dni — tako da je bilo njegovo življenje vedna priprava in zahvala božjemu Zveličarju. Kako mi posnemamo svojega patrona? Ali je naša priprava kaj podobna njegovi, ali je naša zahvala zadostna?

Največkrat pa svojo pobožnost kažemo v molitvi. Zjutraj in zvečer, pred jedjo in po jedi, pred delom in po delu molimo mi kristjani. Mnogo je pa takih kristjanov, ki se molitve sramujejo in branijo. O, zaslepjenih ljudi! Mi, otroci Marijini, se pa molitve nikjer ne sramujmo in noben dan ne bodimo brez molitve. — Ali je mogoča večja sreča na tem svetu kot pobožna molitev? Kdaj je človek bolj vzvišen kot takrat, ko se na kolenih, s sklenjenimi rokami klanja svojemu Bogu? — Posebno zdaj, ko ves svet krvavi v vročem in strašnem boju; posebno zdaj, ko vse vzdihuje po blaženem miru — posebno zdaj je treba veliko molitve. Dobri otroci v Marijinih vrtcih naj tekmujejo med seboj v goreči molitvi! Neprestano in z velikim zaupanjem naj prosijo usmiljenega nebeškega Očeta za mir, srečo, zmagó, za svojce v vojski, za domovino. Marija bo nesla molitev svojih otročičev pred prestol svojega Sina, naj usliši njih goreče prošnje.

Patron mladine, sv. Alojzij, naj bo vaš zgled molitve! Tako rad je on molil, da se je mnogokrat ločil od tovarišev, se zaklenil v svojo sobico, pokleknil pred Marijino sliko in zaupno molil. Večkrat so ga skrivaj opazovali v pobožni molitvi, in vsakega je podoba nedolžnega mladeniča, združenega z Bogom, globoko genila. Marija je bogato poplačala svojega častilca. Presadila je to prelepó cvetko v svoj nebeški Vrtec. Ali se ne bomo potrudili tudi mi, da posnemamo svojega patrona? Ali ne bomo tudi mi resnično pobožni, da se snidemo kdaj v nebeškem Vrtecu pri mili Materi s svojim patronom? —

(Dalje.)

J. S - lič.



Rešitev po Marijini svetinjici.

Vojak J. Petrovič, doma od Sv. Barbare v Halozah na Štajerskem, je pisal z goriškega bojišča domov takole: Dne 22. julija se je na Doberdovski planoti nekaj metrov pred menoj razpočil šrapnel. Zadelí sta me dve krogli v levo roko, ena pa v desno, in v vsako nogo ena. Ali kosti se mi ni nobena dotaknila. Ena krogla je pa